

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 251/2015
24.03.2016. година
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судије: Бранка Станића, као председника већа, судије Браниславе Апостоловић и судије Јелене Боровац, као чланова већа, у правној ствари тужиоца-противтуженог Градска Општина С.Г., Б., улица ... број ..., коју заступа Јавно правобранилаштво општине, против туженог-противтужиоца Предузеће А.Д. Б. индустрија металних конструкција у стечају из Б., улица ... број ..., и умешача на страни туженог М. С.Ц. у стечају из В., улица ... број ..., ради раскида уговора и накнаде штете по тужби, као и ради дуга по противтужби, вредност предмета спора по тужби 917.591,64 динара, а по противтужби 338.061,43 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж број 413/15 од 30.04.2015. године, донео је у седници већа одржаној дана 24.03.2016. године, следеће

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Привредног апелационог суда Пж број 413/15 од 30.04.2015. године и предмет се **ВРАЋА** том суду на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П број 3703/2012 од 29.12.2014. године у ставу 1. изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац Градска Општина С.Г., Б., тражио да се утврди потраживање тужиоца према туженом у стечају у износу од 917.591,64 динара, са законском затезном каматом од 24.03.1999. године па до исплате. Ставом 2. изреке обавезан је тужилац-противтужени Градска Општина С.Г. да туженом Предузећу А.Д. Б. индустрија металних конструкција у стечају, исплати износ од 338.061,43 динара са каматом по закону о висини стопе затезне камате почев од 07.02.1995. године па до 25.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате са каматом по закону о затезној камати, све у року од осам дана по пријему пресуде. Ставом 3. изреке одбачена је тужба у делу у којем тужилац тражи да суд раскине уговор о градњи број 401-71 од 19.11.1991. године закључен између тужиоца и туженог, а ставом 4. изреке, није дозвољено преиначење тужбе у погледу тужбеног захтева којим је тражио да суд обавезе туженог на исплату дуга као у поднеску тужиоца од 15.12.2014. године. Ставом 5. изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 413/15 од 30.04.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Привредног суда у Београду П број 3703/12 од 29.12.2014. године у ставу I, II, III и V изреке.

Против пресуде Привредног апелационог суда Пж 413/15 од 30.04.2015. године, тужилац је у законском року изјавио ревизију из свих разлога предвиђених чланом 407. став 1. Закона о парничном поступку, а посебно из разлога предвиђених тачком 3. наведеног члана и то битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. овог закона, која је учињена у поступку пред другостепеним судом.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), а у вези са чланом 506. став 1. Закона о парничном поступку „Службени гласник РС“ број 72/ (осим у погледу ревизијског цензуса који је прописан одредбом члана 23 ст. 3 Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку Сл. гл. РС 55/14) и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

Према стању у списима предмета, тужилац је тужбом поднетом 07.10.1994. године тражио да се раскине уговор о градњи број 401-71 закључен 1991. године између тужиоца и туженог и да се утврди да је основано његово потраживање према туженом у износу од 917.591,64 динара са каматом од 24.03.1999. године па до исплате, с обзиром да му је у стечајном поступку који се води у односу на туженог као стечајног дужника оспорено потраживање у наведеном износу, закључком стечајног суда од 20.10.2011. године.

У току поступка тужени је дана 07.02.1995. године истакао противтужбени захтев, којим је тражио исплату износа од 338.061,43 динара, са припадајућом каматом.

Првостепеном пресудом, одбијен је тужбени захтев као неоснован, а усвојен противтужбени захтев. Другостепеном пресудом, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда првостепеног суда.

Основано се у ревизији тужиоца истиче да је другостепени суд приликом разматрања жалбе погрешно закључио да се у конкретном случају ради о спору мале вредности, те је учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361. став 1 релевантног Закона о парничном поступку.

Другостепени суд у образложењу пресуде се позива на одредбу члана 487. Закона о парничном поступку, којом се дефинише спор мале вредности, па у складу са тим даље наводи да се пресуда којом се окончава парница у поступку у споровима мале вредности може побијати само због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. овог закона и због погрешне примене материјалног права и тако поступа у жалбеном поступку.

Међутим, тужба у овој правној ствари поднета је још 07.10.1994. године на износ од 917.591,64 динара, док је противтужба на износ од 338.061,43 динара поднета 07.02.1995. године. Вредност предмета спора на дан подношења тужбе,

односно противтужбе, знатно је превазилазила динарску противвредност износа од 30.000 еура по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Према одредби члана 474. став 2 релевантног Закона о парничном поступку, ако тужилац до закључења главне расправе која се води у складу са одредбама овог закона о општем парничном поступку, смањи тужбени захтев тако да више не прелази динарску противвредност од 3.000 еура по средњем курсу Народне банке Србије, односно 30.000 еура у поступку пред привредним судовима, даљи поступак спровешће се у складу са одредбама овог закона о поступку у споровима мале вредности.

У конкретном случају тужени-противтужилац није предузимао процесне радње смањења тужбеног захтева, осим што је у поднеску од 16.06.2014. године определио захтев само за камату, што није смањење захтева. У тој ситуацији вредност предмета спора по противтужби је требало рачунати према вредности еура на дан подношења противтужбе 07.02.1995. године, па прерачуната вредност износа од 338.061,43 динара на тај дан, даје износ од 101.675,33 еура (еуро 1,95 дин) што даље значи да се у конкретном случају никако не може радити о спору мале вредности, а то даље значи да је у складу са одредбом члана 485. Закона о парничном поступку ревизија у овој правној ствари дозвољена.

Имајући у виду напред наведено, Привредни апелациони суд је у поступку по жалби погрешно примењивао одредбе Закона о парничном поступку, тако што је приликом разматрања и одлучивања о жалби тужиоца – противтуженог, предметни спор сматрао спором мале вредности, што је за последицу имало то да уопште не разматра жалбене наводе тужиоца који се односе на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, тако да жалба тужиоца није разматрана у пуном обиму, чиме је тужиоцу погрешном применом одредаба Закона о парничном поступку од стране другостепеног суда фактички делом ускраћено и право на жалбу и учињена напред наведена битна повреда одредаба парничног поступка.

Са наведених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 406. Закона о парничном поступку, укинуо пресуду другостепеног суда, и предмет вратио том суду на поновно одлучивање, да би отклонио учињену битну повреду поступку и жалбу тужиоца разматрао у пуном обиму, односно конкретно разматрао жалбу и у делу која се односи на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и одлуку по жалби донео на законит начин.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**